

WILKINSON सोबतचा दुसरा दिवस

संदेश स्पष्ट होता.

“12:00 वाजता हॉटेलसमोर उभे राहा.

मी माझ्या मुलीला आणि नातींना घेऊन येईन.

आम्ही तुम्हाला जेवायला नेऊ.

मग दुपार एकत्र घालवू, आणि तुम्हाला कंटाळा येणार नाही अशी आशा करू.”

मी हसलो.

आदल्या दिवशी जे अनुभवले होते त्यानंतर, कंटाळ्याची भीती मला सगळ्यात शेवटी वाटली असती.

त्या वेळेवर आल्या.

अगदी अचूक वेळेवर.

पण या वेळी काहीतरी वेगळे होते.

ड्रायव्हर नव्हता.

ड्रायव्हरला सुट्टी देण्यात आली होती.

स्टिअरिंगवर Maggy होत्या.

मी कबूल करतो की मी देवाकडे एक छोटीशी प्रार्थना केली.

आध्यात्मिक कारणांसाठी नव्हे.

वाहनविषयक कारणांसाठी.

सगळे नीट पार पडावे, अशी मी आशा केली.

कोणत्याही धक्क्यांशिवाय.

निदान त्या प्रकारच्या धक्क्यांशिवाय तरी.

त्या मात्र पूर्णपणे निवांत दिसत होत्या.

संभाषण चालवताना त्यांच्यात जो आत्मविश्वास असे, त्याच आत्मविश्वासाने त्यांनी स्टिअरिंग धरले होते.

किंवा निर्णय घेताना.

किंवा एखाद्या बैठकीचे अध्यक्षपद भूषवताना.

माझ्या मनात एक विचार आला.

प्रत्येक जण एकाच प्रकारे म्हातारा होत नाही.

काही जण गाडी चालवणे थांबवतात.

काही जण प्रवास करणे थांबवतात.

काही जण निर्णय घेणे थांबवतात.

Maggy नाही.

त्या फक्त चालत राहिल्या होत्या.

जणू काळानेच आदराने बाजूला होण्याचे ठरवले होते.

आम्ही लंडनमधून पुढे जात राहिलो.

त्यांनी पुढची सीट माझ्यासाठी राखून ठेवली होती.

सहसा पाहुण्याला दिली जाणारी सीट.

Maggy गाडी चालवत होत्या.

त्यांची मुलगी आणि नाती मागे बसल्या होत्या.

ते एक सामान्य कुटुंब दिसत होते.

पण तसे नव्हते.

काही मिनिटांनी त्यांनी मला विचारले की मला काय खायला आवडेल.

माझी काही खास आवड आहे का.

मी न अडखळता उत्तर दिले.

“अर्थातच इंग्लिश जेवण.”

सगळ्या खळखळून हसल्या.

औपचारिक हसणे नव्हे.

खरेखुरे हसणे.

उत्स्फूर्त.

Maggy आपल्या मुलीकडे वळल्या.

नुकताच एखादा सिद्धांत सिद्ध केलेल्या माणसासारखे त्यांच्या चेहऱ्यावर भाव होते.

“आता कळले का, मी तुला त्या गोष्टी का सांगितल्या होत्या?”

त्यांची मुलगी एकही शब्द न बोलता हसली.

जणू माझ्या उत्तराने, त्यांनी खूप आधीच चर्चा केलेल्या एखाद्या गोष्टीला दुजोरा दिला होता.

मी स्पष्टीकरण विचारले नाही.

कधी कधी प्रश्न फार लवकर येतात.

उत्तरांना मात्र स्वतःचा वेळ लागतो.

मी फक्त त्या विचित्र इंग्लिश कुटुंबाचे निरीक्षण करत राहिलो.

आणि मला असे वाटले की कुठेतरी, आम्ही कधी भेटण्याच्याही खूप आधी, मी कोण आहे हे Maggy यांनी आधीच ठरवून टाकले होते.

मी फक्त मागून येऊन ते गाठत होतो.

आम्ही एका रेस्टॉरंटमध्ये पोहोचलो.

इंग्लिश अभिजनांच्या भव्य ऐषारामाच्या जागांपैकी ती जागा नव्हती.

गणवेशातला दरवान नाही.

प्रतिष्ठेचे प्रदर्शन नाही.

कृत्रिम नखरेलपणा नाही.

त्या क्षणी मला खात्री पटली की आपण चांगले जेवणार आहोत.

स्वयंपाक हा वस्तूंच्या कलेसारखा असतो.

सर्वात साध्या गोष्टी जवळजवळ नेहमीच सर्वोत्तम असतात.

आणि Maggy नेमक्या तशाच होत्या.

त्या किल्ल्यात राहून त्याला व्हिला म्हणू शकत होत्या.

त्या राणीसारखे बोलू शकत होत्या आणि लंडनच्या टॅक्सीचालकासारखी गाडी चालवू शकत होत्या.

इंग्लिश स्त्रीची प्रतिष्ठा न गमावता त्या तुम्हाला आपल्या स्वतःच्या इतिहासाच्या अवशेषांकडे नेऊ शकत होत्या.

पण जेवायची वेळ आली की त्यांनी सार निवडले.

दिखावा नव्हे.

कदाचित म्हणूनच मी त्यांचे ऐकत राहिलो.

त्यांच्या तलवारींच्या पोलादामागे मला एखादी संस्था सापडली नव्हती.

मला एक स्त्री सापडली होती.

Ferdinando